

MARIJA KMETOVA:

BOSNA.

Še ozračje je sanjavo.

Reke so tihe. Po brdih se leskečejo bele črede. Pastir zapiska dvoje, troje glasov, da te zazebe v dušo in skloneš glavo. In ne veš, zakaj vse to, vse to silno in težko.

Med bledimi skalami rdi ilovica kakor sesedena kri. In vse rože so kakor solze, ki jih joka ta bedna zemlja.

Med mahovjem skače voda.

Bele breze niso naše.

Gozdovi so težki. Modra megla se pretaka od veje do veje. Jastrebi so zamišljeni v silno višavje. Prisluškujejo tajnemu šepetu belih tenčic visokih slapov. Kakor najtanjše misli vseh misli so te tenčice.

Tam selo — razdrapane koče.

Sive strehe — starke so sključene in ždijo v solncu in dežju in čakajo konca. Po vrtovih se dvigajo beli nagrobni spomeniki iznad trav. Skupaj je vsa družina. Mrtvi se pretvarjajo v novo življenje na lastnem domu. Vse tiste jablane in slive so meso pradedov. Ločitve ni in ne konca.

Ljudje so kakor zrno. Kraljevič Marko jim gleda iz oči. In njegove pesmi so prepletene od sela do sela, od hriba do vâd. Markove pesmi.

Z brda na brdo kličejo črede. Glas se pretegne, prisluhne, zaplove v višavju. Dolg glas, prostran, poln tuge in trpljenja.

Kakor skrivnosti so Turkinje; v tenčicah so skriti obrazi. Dvoje oči — kakor blisk, in zagoneten smehljaj krog usten. Po belih potih hodijo kakor princese. In roke so majhne in drobne in bele.

Z visokih minaretov plove Bog po zemlji. Vsako nebo je nizko; še modro nebo je čisto pri tleh.

O, Bosna, razpeta si in na križ pribita. Od juga do severa, od izhoda do zahoda drhtiš in čakaš.

Mrtva so polja.

